

Kar Beyazı Çekiciliği

" Yine yollardaydım. İçim fıkır fıkır. Sabah saat 04.00 te kalkıp, hızla hazırlandım. Aceleyle okula geldim. Saat beşte, tüm okul hazır. Daha doğrusu, 47 kişiden oluşan, otobüs yolcuları. Uludağ'a gidecek otobüse, öğretmen arkadaşlarımı yerleştirdim. Bana yer kalmamıştı. Hostes koltuğunda idare edecektim. "

İlk keskin rüzgar, Topcular'da feribotla giderken yüzümü yaladı. Çekirge'den dağa doğru tırmanırken, elimdeki "Kayıp Gül" adlı kitaba konu olan "Gül"den ayrılıp, ağaçlardaki beyazlara daldım. Bir hafta öncesinde yine buradan geçerek dağa gitmişim ama buradaki ağaçlarda kar yoktu. Yukarı doğru çıktıkça, ağaçlar tamamen kara büründü.

Yavaş yavaş yağın kar parçaları, otobüsün camına yapışıp su oluyordu. Ve ben, uçsuz bucaksız "kar beyazı çekiciliği"nin gizemine dalmıştım. İlgi ile okuduğum "Kayıp Gül" ü, bu beyazlıkta aradım. Yol boyunca sıralanan çam ağaçları arasında, bizim "Kayıp Gül" yoktu. Sadece "beyaz" vardı., "kar beyazı"...

Doğaya aşkıttım. Doğanın mavisi, alı, yeşili, moru her bir rengi, başka güzeldi ama son bir yıldır, "kar beyazı" beni daha çok etkiliyordu. Değişik renklerde heyecan duyuyor, mutlu oluyordum ama, "kar beyazı" beni hafifletiyordu. İçimdeki yada üstümdeki tüm ağırlıklar yok oluyordu sanki. Bir kuş kadar hafif ve özgür oluyordum kar beyazında...

Bir yıl önce, arkadaşlarımı da "kar beyazı" ile tanıştırmıştım. Onlar da, İstanbul'un boğucu havasından kurtulmak için, değişik bir gün geçirmek ve "kar beyazı"nda rahatlamak için yola çıkmışlardı. Zirveye vardığımızda, kayak takımlarını alanlar, karşımda sıra oldu. Kısa bir kayak dersinden sonra, herkesi

serbest bıraktım. İlk yere düşenlerin ayağa kalkma çabalarına, yeni düşmeler eklenirken ben, kayakteli (teleski) ile zirveye doğru çıkıyordum.

Bu sezonda ki ikinci kayışımdaydı. Yağan yağmur, karı yumuşatmıştı. Kayaklar, kümelenen kara takılıyor,   kaymamı engelliyordu. Öğlene doğru, lapa lapa kar yağmaya başladı. Aşağı doğru inen kar taneleri, sanki birbirleri ile oynuyorlardı. Yavaş yavaş her taraf yeniden donandı. "Kar beyazı" kendini yenilemişti.

Bense hızlanmıştım artık. Yukarı çıkıyor, değişik pistlerden aşağı iniyordum. Her inişimde yeni bir keşif yapıyor, her çıkışında aşağıdaki kalabalığın cıvıl cıvıl sesleri, yukarılarda tatlı bir melodiye dönüşüyordu. Karla her temasımda beynimdeki, her nefes alışımında içimdeki, her rüzgar vuruşunda üstümdeki,   kötülüklerden arınıyordum.

Ayaklarımın altındaki kıtır kıtır kar sesi, ani dönüşlerdeki cızırtı ile değişiyor, "kar beyazı" nın o muhteşem görüntüsü, değişik kayak okulu öğrencilerinin zik zak çizerek oluşturduğu tablo ile tamamlanıyordu.

O gün deriiiiin deriiiiin nefes aldım. Akşama doğru, kar kadar saf hissediyordum kendimi... "Kar Beyazı Çekiciliği" nin büyüüne öylesine kapıldım ki, bir daha ki seferi iple çekiyorum...Çünkü, beynimi, içimi ve üstümü arındırmam gerektiğine inanıyorum...